

Коли в житті людини настає черговий ювілей, майже кожен намагається переглянути сторінки свого життєвого шляху, згадати «злети та падіння», успіхи та невдачі, придбання та втрати - підбити підсумок своїх досягнень. Володимир Миколайович до свого чергового ювілею прийшов з новим досягненням – захистивши докторську дисертацію та отримавши вчену ступінь доктора технічних наук. І ось сьогодні наш ювіляр - ректор університету, доктор технічних наук, професор, Заслужений працівник освіти України, депутат Запорізької обласної ради. Можна сказати, що життя вдалося, але життя триває...

Життя вдалося. Життя триває...

23 червня ректор ТДАТУ, професор Володимир Миколайович Кюрчев відзначив 60-річчя.

23 червня 1955 р. в с. Андрівка Бердянського району в родині Варвари Василівни та Миколи Петровича Кюрчевих народився син, і назвали його Володимир. Ім'я має слов'янське походження і означає «володар

світу». Володіти світом він не прагнув, але й ті висоти, яких зміг досягти, - чимале володіння.

Дитинство його було, як і у багатьох сільських хлопчаків, - рибалка, футбол. Але головною у родині Кюр-

чевих була любов до праці. Тому маленькому Володі доводилось змалечку допомагати батькам по господарству.

У 1962 році він пішов у перший клас. Володимир з раннього дитинства прояв-

ляв допитливість, був дуже старанним, навчався добре і був одним із кращих учнів у класі. Крім навчання, він дуже любив займатися громадською діяльністю і брати участь в художній самодіяльності - співав. Зі шкільної скам'ї Володя пішов працювати до рідного колгоспу. 1973-1975 були роки служби в армії. Служив в Одеському військовому окрузі в навчальному окремому автомобільному батальйоні. Володимир Миколайович вважає, що армія - це серйозна школа, яка з підлітків здатна виховати справжніх чоловіків і сильних солдатів. І це його власний досвід. А вже починав Володя служити курсантом, а демобілізувався заступником командира взводу.

Повернувшись з армії, Володимир вступає до Мелітопольського інституту ме-

ханізації сільського господарства.

Того ж літа одружується і разом з вірною дружиною Валентиною (14 серпня буде 40 років їх шлюбу) переїздить до Мелітополя.

У 1977 р. в молодій сім'ї народився первісток Сергійко. Молодий батько відчував величезну відповідальність перед своєю сім'єю. Але не меншу відповідальність він відчував і по відношенню до навчання.

Працьовитий, вимогливий, дисциплінований Володя відмінно вчиться і бере активну участь у громадському житті інституту. Два роки поспіль у складі одного з будзагонів побував на будівництвах Ханті-Мавсійського округу.

У 1981 році Володимир з відзнакою захистив диплом інженера-механіка. І в цьому ж році був обраний секретарем комітету комсомолу МІМСГУ. Для когось комсомол - це всього лише радянське минуле. Але для тих сільських хлопців і дівчат, яких звав комсомол і дав можливість проявити себе і відкрити в собі такі таланти, про які вони навіть не підозрювали, роки життя з комсомолом незабутні. Комсомол навчив їх дружити, дорожити своїми товаришами і бути вірними цій дружбі все життя.

У 1985 році в сім'ї Кюрчевих народилася донька Наталя. Сім'я зростала, а разом з нею ріс і сам Володя. Цілеспрямований, невгамовний, він продовжував свою активну діяльність. Обіймаючи посаду голови профспілкового комітету МІМСГУ, він старанно працював над кандидатською

дисертацією, яку захистив у 1989 році.

І це стало початком його поступового кар'єрного росту в рідному вузі - призначення на посаду проректора з економічних питань, завідувача кафедрою «Машинновикористання в землеробстві», присвоєння звання доцента, отримання другої вищої освіти за спеціаль-

ністю «Економіка підприємств», призначення на посаду проректора з наукової роботи, директора НДІ механізації землеробства півдня України ТДАТА, присвоєння звання професора, вибори на посаду ректора в той час ще Таврійської державної агротехнічної академії. Піком цього зростання став захист докторської дис-

сертації та присвоєння вченого ступеню доктора технічних наук.

Сьогодні Володимир Миколайович Кюрчев - керівник одного з кращих вузів країни. За той час, який він знаходиться на чолі університету, досягнуто дуже багато і в науковій, і в вчительській, і в господарській, і в культурній, і в спортив-

ній сферах життя. Тому що він - талановитий керівник і жодного питання стосовно розвитку рідного університету не залишає осторонь.

І, незважаючи на ті висоти, які досяг наш ювіляр, він не дивиться на життя зверхньо, він знаходиться тут, на землі. Простий, доброзичливий, веселий чоловік крокує широким життєвим шляхом і не забуває ані на мить про тих, хто всі ці роки був поруч. Не забуває ані про рідних, ані про односельців, ані про друзів, ані про колег.

Діти, ступаючи батьківськими стопами, теж присвятили своє життя ТДАТУ. В їх родинях підрастають онуки Володимира Миколайовича, які, може, теж захотять бути схожими на свого дідуся.

Життя адалось. Але життя триває... І ще попереду стільки невідкритого, незвіданого, ще стільки треба зробити... Дуже хочеться вірити, що ніякі негаразди не завдають Вам, шановний Володимире Миколайовичу, творити, рватися вперед до нових вершин. У Вас це обов'язково вийде. У добру подорож і попутного вітру Вашому кораблеві, капітане!

Світлана ТУРЧИНА,
начальник РБВ «Агротаврія».